

BERÄTTELSE: SANTIAGO

När vi reste från vårt hem i Venezuela till Peru så liftade vi med lastbilar. Vi satt bak på flaket och det blåste jättemycket. Mamma virade in min lillebror hårt i filten och pappa hade koll på vår packning, det lilla vi lyckats få med. Jag höll hårt i mina två leksaksbilar fast pappa tyckte vi borde packa ner dem så de inte trillade av lastbilen i farten. Jag vickade på min tand för att få tiden att gå. Pappa hade varit arg länge och ofta klagat högljutt hemma på vår president Maduro, som gjorde att det inte fanns jobb och folk blev fattiga. Det var därför vi, som väldigt många andra, lämnade Venezuela och sökte oss till andra länder i Sydamerika.

Vi hade inte pengar till att resa på något annat sätt än att lifta med lastbilar. Men vi hade ändå tur, för mamma hade en kusin i Chiclayo i norra Peru som bodde i ett hus med sin mamma och sina barn. Vi fick bo hos dem. Många av våra landsmän hade inte sådan tur, de sov utomhus och satt på gatorna hela dagarna och sålde smågodis för att försöka få ihop pengar till mat.

Men jag, min lillebror José och våra föräldrar fick alltså bo hos mammas kusin. Eller ja, vi och vi... Pappa var aldrig hemma nu, han var alltid ute och försökte få olika jobb, ibland var han borta

i veckor. Jag vet inte vad han gjorde egentligen men jag saknade honom. När han väl kom hem så blev det ofta bråk mellan honom och mamma. Så var det aldrig förr, innan pappa blev av med jobbet i Venezuela, och det gjorde mig ledsen... Men det var i alla fall kul att vi bodde med andra barn, för José är så liten ännu att han inte är så mycket att leka med. Och deras mormor var så snäll, så jag började kalla henne mormor jag också, och hon verkade tycka om det.

En morgon lossnade tanden som jag vickat på så länge. Jag visade stolt mamma och hon gav mig 5 soles. Jag kan inte förstå att jag fick så mycket pengar, fem hela soles! Jag tittade på myntet i min hand och funderade på vad jag skulle göra med dem. En egen boll skulle jag vilja ha. Eller godis kanske? Eller en till leksaksbil... Ja, en till leksaksbil ville jag köpa, då skulle jag ha tre! Men jag skulle vänta tills jag tappade nästa tand, ja, så kunde jag köpa en ännu finare bil om jag då fick fem soles igen.

Veckorna gick och efter en tid så tappade jag min andra tand. Jag visade återigen stolt tanden för mamma och väntade hoppfullt. Men inget mynt dök upp under kudden, och inte fick jag något i handen heller... Jag blev ledsen men jag vågade inte säga något, för jag visste ju att det var det som bråken mellan mamma och pappa alltid handlade om. Pengar.

Varje kväll tittade jag på mitt femsoles-mynt som jag hade i en låda tillsammans med mina två leksaksbilar, och drömde om när jag skulle kunna köpa en till bil. Men jag förstod att det inte fanns mycket pengar i huset, för i tre dagar hade vi nu bara ätit ris, utan något till. Alla de vuxna bråkade mer, och pappa hade inte varit hemma på jättelänge. En kväll, när de vuxna var i köket, hörde jag dem prata om att det var mormors födelsedag imorgon och att det var tråkigt att de inte hade något annat än ris att äta. De diskuterade vem de kunde låna av, eller om pappa skulle komma snart med lite mer pengar..? Men de verkade inte komma fram till någonting.

Den kvällen tittade jag extra länge på mitt femsolesmynt. Mormor var ju så snäll mot mig. Jag bestämde mig för att jag imorgon skulle ge det till henne. Jag hittade en pappersbit som jag rullade in pengan i, och målade ett snöre på. Jag hoppades att hon skulle bli glad.

Precis utanför huset där vi bodde fanns en park där vi brukade gå ut och leka, ibland kom det andra grannbarn dit också. En dag dök det upp en vit pojke, en gringo, med sin mamma. De hade med sig många leksaksbilar. Jag gick dit för jag ville vara med, men pojken verkade vilja ha alla för sig själv. Mamman sa något till honom på ett språk som jag inte förstod och då fick jag låna en bil. Vi tävlade om vem som kunde komma längst med sin bil genom att skjutsa iväg dem allt vad vi kunde. Jag berättade att jag bara hade två leksaksbilar själv. Pojken visade en bil och sa att han köpt den nyss för egna pengar, som han fått när han tappat tänder. Jag berättade då att jag också fått pengar när jag tappade tänder. Mamman frågade vad jag hade gjort med dem, vad hade jag då köpt? Och då sa jag att jag gett dem till mormor så att hon kunde köpa mat. Då blev mamman alldeles tyst och fortsatte bara att

titta på mig och sin son när vi lekte med bilarna. När de skulle gå hem sedan så frågade jag pojken om jag inte kunde få en bil av honom, han hade ju så många? De började prata igen på sitt språk, som jag inte förstod. Sedan gav de mig en bil och sa att jag gärna fick låna den några dagar.

Nästa dag knackade det på dörren. Mammans kusin öppnade och ropade sedan på mig. Det var gringo-pojken och hans mamma. Åh nej, kom de redan för att hämta tillbaka bilen jag fått låna? Mamman förklarade då att hennes son gärna ville ha tillbaka den bilen, men att de hade med sig en annan som jag kunde få. Få, menade det de? Inte bara låna? Ja, mamman förklarade att de hade läst Bibeln imorse och ett stycke där Jesus säger Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig. Hon frågade om jag kände Jesus och jag sa att nej, men att mormor ibland bad till jungfru Maria. Då sa mamman att Jesus inte bara vill att vi delar med oss om vi har många leksaksbilar, utan att Han också själv vill ge oss frid, så att vi kan känna oss lugna trots att det kanske är oroligt och bråkigt runtom. Jag visste inte vad jag skulle säga, så jag bara tackade för bilen. Sedan gick de.

Den kvällen la jag ner leksaksbilen i lådan med de andra två jag redan hade, men där femsolesmyntet inte var kvar. Jag tänkte att mamma och pappa skulle behöva den frid som gringo-mamman hade pratat om.

LISA UNOSSON

Illustration: Katrine Åström